

[Winnie Russell.]

tage sig af, hvordan børnene er klædt til skolegang, især når den pågældende gennem tilbageholdelse af børnetilskud har forhindret en bedre påklædning.

Dette er årsagen til, at jeg har stillet spørgsmålet.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Som jeg sagde som svar på et spørgsmål her i tinget forleden, skal man være varsom med på grundlag af avisomtale at gøre sig til en slags dommer i konkrete sociale hjælpetilfælde.

I den sag, som fru Winnie Russell nævner, er der sket det, at socialkontoret for at hjælpe en familie havde truffet aftale om, at familiens børnetilskud skulle anvendes til betaling af familiens husleje. Børnetilskuddene er herefter anvendt til dækning af familiens udgifter, og der er ikke, som det siges i spørgsmålet, tale om en modregning for kommunale krav.

De sociale myndigheder i den kommune, der er tale om, har ment at kunne disponere på denne måde efter denne aftale. Den rigtige fremgangsmåde er imidlertid at benytte en bestemmelse i børnetilskudsloven om, at det sociale udvalg, hvis børnenes tarv kræver det, kan bestemme, at børnetilskuddet skal udbetales til en anden end til moderen.

Afgørelsen har været indbragt for amtet, og amtet har forelagt den for socialministeriet, der har meddelt, at en sådan forudgående aftale ikke er gyldig. Denne afgørelse har kommunen fået besked om for nogle få dage siden.

Der er ikke tale om, at de sociale myndigheder har afslået at rette sig efter afgørelsen, men sagen står på, at det sociale udvalg skal tage stilling til, hvorledes det store beløb, som nu skal ydes familien én gang til, skal komme til udbetaling. Sagen vil derfor sandsynligvis komme i orden i løbet af få dage.

Edele Kruchow (RV):

Jeg vil spørge ministeren, om det ikke netop for at få alle sider frem i en sådan sag, var et af de tilfælde, som ombudsmanden burde se på.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Det mener jeg ikke det er. Hvis man har

grund til at klage over afgørelser i den sociale forvaltning, går det igennem de sædvanlige ankekanaler til ankestyrelsen.

Der er tale om, at man måske har fortolket en lov anderledes, end den skulle fortolkes, men der er ikke tale om smøleri eller dårlig administration, som det ville være ombudsmandens opgave at se på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Thorkild Pedersen* (CD) til finansministeren:

„Mener ministeren, at det er rimeligt, at stedtillægget stadig er større for tjenestemænd i Københavnsområdet end for tjenestemænd andre steder i landet?“

(Spm. nr. 45).

Thorkild Pedersen (CD):

Når jeg fra denne talerstol kommer med mit spørgsmål til ministeren, er det i særdeleshed for at gøre rede for en, efter vor mening, uretfærdighed, men også for at man fremover kan være opmærksom på de uretfærdigheder, der består i den danske lovgivning, og som nok skyldes, at de, der har siddet i dette høje ting, ikke har forstået at tage lovgivningen op til en nøjere revision, før den brændte på. Det har vi set i den senere tid, og det er ting, vi vil komme til at tage standpunkt til fremover.

Jeg vil gerne her sige et par små ting som begrundelse for mit spørgsmål.

F. eks. i Brande, Bogense, Tønder, Høbro, som ligger i sats 0, har en offentligt ansat 47 kr. 77 øre i stedtillæg om måneden, og i samme sats i København har tjenestemanden 634 kr. 84 øre, hvis det skal være helt nøjagtigt. Det er en stor urimelighed, som jeg mener vi må tage op til en nøjere vurdering i samråd med finansministeren.

Finansministeren (Anders Andersen):

Den nuværende stedtillægsordning for tjenestemænd i staten, folkeskolen og folkekirken blev indført som et led i tjenestemandereformen i 1969 og er siden kun undergået mindre ændringer. Ordningen gennemførtes efter indgående undersøgelse af såvel pris- som lønforhold i hele landet. Det viste sig, at niveauet for leveomkostninger er en halv snes procent højere i hovedstads-